

SANDRINE COLLETTE

DEN SLAGS STORME

Roman

Oversat af

Ann-Jette Caron

*Oversat efter : Sandrine Collette, Ces orages-là
© JC Lattès, 2021*

texte tekst

PROLOG

Det er nat.

Nat på landet. En sort, tæt nat, hvor månen bag det næsten uafbrudte skydække kæmper for at optegne jordens landskab med skygger og lys.

En af den slags nætter, han holder af.

Det er derfor, han har valgt den.

Hun løber i skoven. Hun har svært ved at se noget, gætter sig nærmest frem - selvom hun kender det allerede, området. Flere gange er hun blevet ramt i ansigtet af grene, og hun har været tæt på at snuble over træernes rødder.

Hun løber, hun er halvnøgen.

Halvnøgen?

Kun iklædt et par silketrusser og sit ur.

Det er sommer. Det er varmt.

Det er rædsel – hendes blod føles iskoldt indvendigt. Alligevel er hun dækket af sved. Sveden løber ned ad panden, drypper fra hendes øjenvipper, som hun tørrer med bagsiden af hånden i et forsøg på at orientere sig langt inde i skoven.

Hun har lyst til at skrike.

Men det nytter ikke noget, så hun tier. Der er ingen i nærheden, i flere kilometers omkreds. Det er ikke tilfældigt.

Ingen andre end ham.

Hun hører inderst inde en dæmpet jamren af panikken, der er ved at overmande hende.

Kaster et tåbeligt blik på sit ur, hvad skal det hjælpe?

Klokken er næsten tre, denne nat.

Det er for lang tid.

Hun har tænkt på at overgive sig, at indstille flugten. Hun har tænkt på at standse op og vente på ham. Nogle vilde dyr gør sådan, lammet af udmattelse og panik.

Ligesom hende.

Hun kunne blive stående i lysningen, hvor han helt sikkert vil få øje på hende. Hvor hun vil se ham nærmere sig, skridt for skridt.

Ikke bevæge sig mere, bortset fra kroppens skælven.

Lukke øjnene.

Men det er umuligt, det ved hun. Hun ved, hvad det vil sige at standse op.

Så hun sætter sig atter i bevægelse, søger i sit hæse åndedræt efter de sidste kræfter, opildnet af rædslen. Hun må kæmpe. Hun må fortsætte til den bitre ende. Ellers bliver det endnu værre.

En herlig klapjagt. Ordene danser i hendes hoved.

Sådan havde han råbt tidligere og fået natten til at runge: Løb! Red dig selv!

Langt ind i skoven. Som i alle fortællinger, der ender ulykkeligt.

Hjælp mig, hjælp mig.

Det er ikke ham, hun tavst bønfalder; det er en gud, et magisk væsen, en troldmand. Hvem som helst, der ikke har andet at gøre på dette tidspunkt, og som kunne redde hende - ligesom han havde råbt til hende før.

Hun tror ikke selv på det.

Skjult i en tykning af unge træer, forsøger hun at berolige sin vejrtrækning, forsøger hun at standse pibelyden, der stiger op fra indvolde og lunger, som han må kunne høre uanset, hvor han er, og som han svarer på med et smil. Stakåndet, hjertet i tusinde stykker, som et udmattet dyr; det er det samme, når man jager vildt.

En smuk lille hind, som han nu har fulgt efter i to timer, han havde haft svært ved at få færten af hende.

En smuk lille hun, som får hans øjne til at stråle og hans krop til at sitre i en ubeskrivelig opstemthed nu, hvor han har opsporet hende. Han kommer ikke til at tabe hende af syne igen. For et udsultet rovdyr som ham er hun et skinnende lys i mørket, en eksplosion, lyset fra tusinde sole.

Jeg skal nok få dig.

Hun ser ikke, at han bevæger sig uden om hende og bagom tykningen. Angsten fylder for meget.

Hun mærker ham ikke, hun hører ham ikke.

Med en hurtig bevægelse forlader hun de beskyttende træer og løber videre.

Han gør det samme.

Han behøver ikke længere gøre sig umage for at følge efter hende, de hvide silketrusser skinner i månens stråler; iler fremad, adræt, hele tiden synlige. En prægtig fristelse. Det fascinerer ham på samme måde som rådyrenes små bagdele, når de suser rundt i Sologneskoven.

Farten sættes op.

Han ved, at hun kan mærke noget. Hun har skiftet retning, kastet sig ind i skovens mørkeste områder. Han kan ikke lade være med at le, og den latter hører hun, den skræmmer hende mere end noget andet, alt det andet, alt det op til nu, for den forudsiger afslutningen, det ved hun med sikkerhed.

Og det må jo slutte, men frygten har overtaget. Hun handler instinktivt og piler afsted uden at bekymre sig om grenene, der pisker hendes nøgne krop, uden at tænke over, hvor han mon er – helt tæt på – eller hvor hun skal løbe hen – hun er allerede løbet gennem dette sted tidligere.

Hun løber, det er det eneste, der stadig eksisterer. Det, og modstanden. Ikke hende.

Ingen kan følge med hende i det tempo.

Det er derfor, hun er her.

Hun er i stand til at løbe på den yderste grænse af, hvad et hjerte kan udholde, på den tynde tråd, der adskiller et levende væsen fra døden.

Pludselig standser hun, presset ind mod et stort egetræ, der skjuler hende fuldstændig. Hun har indtryk af, at hendes paniske pulsslæg får træet til at løfte sig. Hun klamrer sig til det, som om det kunne gøre hende usynlig.

Vagtsomme ører.

Lyt, lyt.

Hun hører intet. Hun hører det ikke.

Jo, den hamrende lyd i hendes hoved.

Men ikke den pludselige, skjulte bevægelse bag sig.

Hun finder aldrig ud af, hvordan han har gjort det.

Med ét mærker hun hans tilstedeværelse, hun vender sig om, og denne gang skriger hun. Et skrig, der ikke er et skrig men et hyl, ren rædsel, manifestationen af hendes blotlagte nerver, som blev de flået fra hinanden, og hun tænker som det sidste, at det er for tidligt, hun skulle have holdt ud til klokken fire, det er for tidligt, for tidligt.

Så kaster han sig over hende.

ANDETSTEDS
SENERE
NOGET ANDET

Først er der luften, som vat. En ren luft. En sommerluft, som har forvildet sig frem i maj. Det er for tidligt for dén slags mildhed, og alligevel er den der, svævende, strejfende.

Den unge kvinde står i glasdørens åbning med front mod husets indre. Ansigtet er træt, hun har spredt fingrene for at mærke luften mellem dem. Fornemmer den svagt. Så igen ikke. En forårmorgen uden vind og med et lys, der får hende til at slå blikket ned på grund af genskinnet i perlemorsbordet; hun har ikke lagt en dug på endnu. Hun har ikke haft tid til at købe én. Hun må huske det, i morgen eller overmorgen. Eller aldrig, og så fortsætter hun bare med at knibe øjnene sammen, hun er faktisk ligeglad. Rundt om hende, i det solfyldte rum, står der stabler af kasser.

Et beskedent hus. En stue med udgang til et umoderne, gult køkken i den ene side, til højre, når man kommer ind. Et soveværelse, et badeværelse, et toilet, der skal skiftes ud (det er planlagt, hurtigt, hun nægter at sætte sig på det alt for beskidte toiletbræt). Et gammelt, lille, grimt hus. Pyt med det. De har sagt, at hun kunne tage gulvtæppet af. Hun vil give det hele et frisk lag maling. Også på dét punkt vil hun starte på en frisk.

Hun har ikke fundet kaffemaskinen i de første flyttekasser og har været ude at købe pulverkaffe i butikken på hjørnet. En smag, hun havde glemt: vammel, sukret, en væmmelig smag, dog forbedret af den nærmest ubegribelige glæde over at befinde sig dér. At befinde sig dér, og at have tiden for sig, måske en dag stå midt i de vilde blomster bagved – men hun ser

endnu ikke på den lillebitte have; den er for smuk, hun er for bange, det kræver tilvænning.

Især har hun tænkt: at være hér betyder at være i live. Med følelsen af at have været tæt på, alt for tæt på. Men alligevel at have klaret det. Hun har lyst til at grine i en slags lettelse, der indtil videre ikke kan finde andet udtryk. At grine; det er stadig umuligt. Bare befinde sig dér.

Bare dette trange hus. Så lille ved siden af – åh nej, hun vil ikke sammenligne, det er bare et hus, hverken mere eller mindre men, inderst inde, føles det så ikke lidt forkert at sige sådan, er det ikke lidt skamfuldt, det er det, ikke sandt. Hun skal starte forfra, hjælpeløs, berøvet alt. Huset her, det skulle have været større, smukkere, det skulle have tilhørt hende og ikke være et hastigt accepteret lejemål. Hun standser tanke-rækken, hun synker endnu en tår ulækker kaffe, vender sig for at hælde mere pulver i koppen og varmt vand, der er blevet lunkent.

Dine hænder ryster, tænker hun, mens hun betragter dem.

Og det er rigtigt, hænderne ryster.

Forandringen.

Flugten, også, stadig.

Så sent som i sidste uge sov hun hos en af Manons kusiner. Om torsdagen tilbragte hun hele dagen på en café, siddende udenfor ved et bord yderst på fortovet, lige op ad bilerne. Ud-stødningsgassen sved i øjnene. Lyden af accelererende motorer summede i hendes bryst. Byen var i hende, flagrende, utrættelig. Mødet med boligudlejningsfirmaet var markeret med tre understregninger i hendes kalender. Det lå lige overfor caféen, hun skulle bare gå over vejen, og hun havde siddet og ventet i flere timer på mødet, som om hun risikerede at glemme det, som om noget ville fange hende eller holde hende tilbage, som om udlejningsfirmaet ville sige til hende,

at den gamle dame havde skiftet mening, og at hun ikke længere ville udleje sit grimme hus. Men det skete ikke.

Hun havde skrevet under og fået nøglerne til den lille stump hus og den lille stump landlighed her midt i byen. Der er endda bier på smørblomsterne. Der er også knuden dybt inde i hendes mave.

Hun er 30 år, og hun er lige blevet født. Hun har stort set intet tilbage. Det er som at se et ødelagt hus efter et jordskælv eller en oversvømmelse. Nu skal alt bygges op igen. Bag hende ligger 30 år, og pludselig er der intet. Clémence ved ikke, hvordan man bygger op, allerhøjest hvordan man kitter stykker af en knust mur sammen. Clémence er muren.

Det grimme hus er den første sten. Det har lige så mange sprækker som hende selv, der skrev under på stort set det første ledige hus i kvarteret. Med hendes kreditværdighed kunne hun ikke være kræsen. Hun skulle bare finde et eller andet, så ville det være godt, bare et sted at være, et skjulested, en rede. Der var meget dårligt at sige om dette hus, udlejningsfirmaet havde haft tusinde forbehold, hun husker ordene forfaldent, ucharmerende, beskidt, og ja, alt det var huset. Men der var også – hun ryster hænderne for at få tanken til at forsvinde, vi får se, vi får se.

Et grimt hus. Var det ikke indlysende, egentlig, kunne hun have fundet andet? Fortjente hun noget bedre? Et hus som hende, sådan var det. Som hendes liv. Pilråddent, forkrøblet. Der er ikke engang gulvtæppe på længere – pyt, hun kan endnu bedre lide det uden. Det nye trægulv står opmagasineret langs væggen. Hun lover sig selv, også hvad det angår: i morgen. Og måske vil hun tage sig af det i morgen. Ellers hvad? Skideligeglad. Hun kunne bo hele sit liv på et cementgulv med mærker af lim og tæppestykker revet af i skrå baner, hvis hun besluttede sig for det.

Hvis jeg vil. Det er længe siden, hva'? At hun sidst har sagt sådan.

Hun skal nok få det lagt, gulvet. Hun vil ikke berøve sig den glæde. For pokker, siger hun. Huset er hendes tilflugtssted. Hun vil skabe sig en hule, en kokon. Alt det har hun brug for. Og for glæde: frihed for helvede. Hun gentager det. Hun råber det. Hun kigger sig omkring, som om en eller anden kunne komme ind og skælde hende ud. Hun knytter hænderne mod sin mave. Hun slår i bordet.

Glæden ja, der endnu ikke tør udtrykke sig, der ikke har plads nok. Hvem kan forstå det? Man skal have mærket frygten. Frygten for fremtiden, men ikke den lille lortefrygt for at ende på gaden eller i fattigdom, vel? Ikke den gængse frygt for at løbe tør for penge sidst på måneden eller for andres fordømmelse, ikke den slags ynkelig, lillebitte, nærmest latterlig frygt. Nej, bogstaveligt talt frygten for den allernærmeste fremtid. For den kommende dag; dagen, man måske ikke kommer til at opleve, fordi man er kradset af. Sådan! Så kort kan det siges. Men alligevel følger den ene dag den anden. Tanken forsvinder dog ikke, den klæber til kroppen og hovedet: Det kunne være endt anderledes. Åh, jeg var heldig, ikke denne gang. Men der skal så lidt til.

Men kan man virkelig betegne det som held, alt taget i betragtning, at åbne øjnene og ane en ny dag gry? Er det heldigt at starte forfra hver gang? Når man har et lorteliv, er det ikke altid godt nyt at vågne om morgenen. Man vender ikke tilbage til den lykkelige tid, alt det onde hober sig bare op. For han, manden, havde vist hende, at det onde blev udtænkt fra daggry til daggry, fra nat til nat. Hele tiden lidt værre. Håbet havde til sidst overgivet sig.

Så hun presser hænderne helt fladt ned mod bordet for at forhindre dem i at krumme sig sammen med smældende led. Hun tager sig sammen. Slut, det er slut. Hun kan slappe lidt af

nu. Finde ro et øjeblik. Det virker helt ejendommeligt efter alle årene med krig.

For det var en krig.

Det kommer til at tage lang tid at bygge alt op igen.

Hvad angår huset.

Hvad angår hende.

Alt kan rekonstrueres, det ved hun. Selv efter de største kampe og de alvorligste sår. Med lav stemme og håndfladerne presset mod hinanden, mumler hun sit navn for at bekræfte sin egen eksistens.

Clémence.

Hun berører sin hud. Hun er hér. Helbredt, eller endnu ikke helt, men sluppet væk, skjult, i ly.

Så skrøbelig.

Det hænger i en tynd tråd.

Solen føles varm bag glasdøren. Clémence smøger ærmerne op. Så giver det et sæt i hende, og hun smøger dem ned over armene igen og ser sig bekymret omkring, inden hun kommer i tanke om, at han ikke er der, ikke længere, og i raseri smøger hun atter ærmerne op, hun holder dem fast omkring sine albuer, som om de skal tvinges til at blive oppe, men det, der skal tvinges, er hendes hænder, der husker, og som forsøger at skjule den alt for lyse hud med de tydelige sener, af vane, som en refleks. Hun må forklare dem, at ingen denne gang vil sige noget.

Heller ikke næste gang.

Hun råber, helt alene. Aldrig mere!

Hun strækker dem ud foran sig, i trods, hendes alt for magre arme, hendes hud med de blålige vener, hendes tynde krop. Hendes hulkindede ansigt. Man skulle ikke tro, hun er i stand til at bevæge sig uden at gå i stykker. I hendes gamle ejendom turde de gamle damer ikke engang bede hende om hjælp med at bære indkøbsposerne op. Hun ville ellers gerne have båret dem, de forbandede poser, brølet, at hun ikke var syg, men damerne havde ikke givet hende tid til det, de smøg sig ind ad døren og sagde goddag til hende med det bedrøvede udtryk, som hun hader.

Jeg er ikke syg.

Bare så mager.

Clémence kan ikke gøre for det. Hun er født sådan. Heldig, kaldte hendes sjældne veninder hende (hvor heldig!). Det er let sagt. Hendes afpillede krop skræmmer. I mange år har hun fornemmet en bitterhed i folks blikke, hørt hvisken omkring

sig. *Så du hende pigen?* Hun lukker ørerne, hun lukker øjnene. Stadig når enkelte ord frem til hende. *Tænk at vise sig frem på den måde, når der er så mange kvinder, som ikke kan tabe sig.*

Clémence bliver vred over den slags. Som om magerhed ikke er et rigtigt problem. Hun kan huske, at hun som lille var bange for at flyve væk, når det var stormvejr. Bange for, at vinden skulle føre hende med sig. Hun havde set fugle blæst over ende af et vindstød, en mejse, en gråspurv, der ikke havde søgt læ hurtigt nok. Hun var overbevist om, at det samme ville ske for hende, hvis hun var ude i den slags vejr, hun ville ikke længere gå udenfor. Hun flygtede for uvejr, hadede sommerens storme, der rev træer op med røde og bankede lange grene ind mod mure og tag. Hun betragtede sig i spejlet. Ikke stor nok. Ikke tung nok. Hvem ved, hvor langt væk vinden kunne føre hende.

Hun havde ikke desto mindre forsøgt at tale om magerheden, havde nævnt den med bittesmå ord. For sine forældre, så sine venner og til sidst for *ham*. Ingen havde nogensinde troet på hende. Hun gør det med vilje, tænkte de. Hun efterstræber et særligt look. Helt ærligt: Hvem ville være ked af at kunne proppe sig til festerne, fødselsdagene, middagsselskaberne, uden at vægtens nål bevæger sig? Hvem ville vove at brokke sig eller klynke over at kunne leve af pandekager, vafler og pomfritter uden at tage et gram på? Men Clémence bryder sig ikke om vafler, og hun bryder sig ikke om pomfritter.

Anorektiker, siger de bag hendes ryg. For det er ikke naturligt at være så mager. Det kan ikke lade sig gøre. Løgneren Clémence. Benraden; det kaldte de andre hende i skolen, da hun var barn.

Hun er ligeglad. Hun er madglad, hun er i god form, hun er stærk.

Nej, det er ikke sandt, at hun er ligeglad, Det er kun det andet, der er sandt. Det gør hende varm i halsen. Hun trækker i sin skjorte, hendes hjerte svulmer op.

Nu må jeg trække vejret.

Clémence åbner glas døren og træder ud i haven.